

RESNIČNO ŽIVLJENJE V BOGU

je klic Presvete Trojice vsem ljudem. Bog prosi za več kesanja, spravo, mir, ljubezen in predvsem edinstvo Cerkva: Pravoslavni! katoliki! protestanti! Vsi vi pripadate meni! V Mojih očeh ste vsi. (27. oktober 1987) To delo je bilo prevedeno v številne jezike in je vzbudilo široko razširjeno bralstvo. Vassula vrši svoje poslanstvo z udeležbo na konferencah in prirejanjem srečanj po vsem svetu ter s srečanji s cerkvenimi voditelji.

Kaj pomeni 'trinitarična duhovnost' v Resničnem življenju v Bogu?

Resnično življenje v Bogu pomeni, da želimo srečati in se učiti spoznavati Boga, takšnega kakršen v resnici je. To pomeni, da se mu odpremo ter gojimo poseben in zaupen odnos z njim. Brez te notranje zaupljivosti se mu ne moremo približati. On bo tako ostal tujec, daleč proč, nekje »tam visoko«. S takšne razdalje ga ne moremo resnično ljubiti. Kar Bog danes zahteva od nas, je pogovor z njim, preprost pogovor od srca do srca. Želi, da ga vključujemo v svoje vsakdanje življenje, se vedemo do njega kot do najboljšega prijatelja, a kljub temu pa nikoli ne pozabimo, da je On Sveti.

Resnično življenje v Bogu pomeni, da se naučimo neprestano moliti. Moliti neprestano pomeni, da smo v popolni edinstvi z Bogom in v Bogu, da torej dnevno živimo, kakor nas je naučil Jezus. Tako se naučimo, da govorimo z Bogom od srca do srca. To je prva zapoved, da nenehno molimo, zakaj to je sad naše ljubezni do Boga, da hrepenimo, da bi bili stalno z njim. Ta ljubezen se bo iz naših src prelivala v srca naših bližnjih. S tem jim pokažemo svojo ljubezen in tako spolnujemo drugo zapoved, ljubezen do bližnjega. Zato moramo biti pripravljeni, da vsak dan izročamo Bogu svojo voljo in se mu popolnoma predamo. Tako se bo zgodilo, da bomo sicer s svojimi nogami stali na zemlji, toda s srcem in dušo bomo mogli živeti že v nebesih. Jezus odklanja mlačnost, On si želi naše iskreno srce. Če se Bogu ne predamo popolnoma, pomeni, da smo zvezali njegove roke. Njegova volja se tako ne more izvrševati nad nami. Biti moramo povsem zakoreninjeni vanj. To pomeni, da mu postanemo podobni, da ga posnemamo, torej ljubimo Boga in svojega bližnjega. Ne moremo govoriti o miru in edinstvi, če nismo ukoreninjeni v Bogu. Resnično življenje v Bogu pomeni, da razširjamo Božje kraljestvo in pospešujemo spoznavanje Troedinega Boga. Pomeni, da prava podoba Boga, našega Očeta, postaja vedno bolj vidna, tako da ga bo lahko naš duh klical: »Abba! Oče!«

Resnično življenje v Bogu pomeni, da bomo v dejanju uresničevali ljubezen do njega in do bližnjega, kar je Bogu všeč. Jezus pravi: »Na dan sodbe boste sojeni po meri svoje ljubezni.« Resnično življenje v Bogu pomeni, da postanemo priče Najvišjega, priče Božje ljubezni, da povemo svetu, da ga On v svoji zvesti ljubezni in usmiljenju nikoli ne pozabi, čeprav ljudje pozabljajo njega, in bi postali najslabši ljudje na svetu. Njegova ljubezen do nas nima konca. Naš nebeški Oče je rekel: »Otrok moj, ti nisi brez očeta. Jaz, ki sem JAZ SEM, sem tvoj Oče! Ti nisi brez doma! Moje kraljestvo, moj sijaj in resnica so tvoj dom. Tebi ne primanjkuje hrane, zakaj jaz s svojo roko nasičujem tvoja usta s svojo Besedo iz svojih ust. Moje veselje počiva nad teboj. Vse, kar v teh dneh delam, služi rešitvi tvoje generacije.« (26. februarja 1995)

Resnično življenje v Bogu pomeni, da Sveti Duh z našo privolitvijo našo dušo preoblikuje v raj. Tako bi naj on postal luč našim očem, navdih našemu bitju, naše veselje, naš smeh, kraljevski okras naše duše. Naša hvalnica naj bo pridružena njegovi Hvalnici, naš amen njegovemu Amen. Umreti moramo samim sebi in svojim strastem, ki ga ovirajo, da bi našo dušo naredil za neminljivo, polno milosti, za nekakšna nebesa, ki povečujejo Boga.

Resnično življenje v Bogu pomeni, da ostajamo zvesti materi Cerkvi in njenim izročilom. To pomeni, da bomo Boga ljubili iz vsega srca in mu darovali post, molitev iz srca in pokoro. Resnično življenje v Bogu pomeni, da postanemo otroci Božje Matere, saj njeno Brezmadežno Srce nikoli ni ločeno od najsvetejšega Jezusovega Srca, temveč je z njim popolnoma združeno. Resnično življenje v Bogu pomeni, da obiskujemo Najsvetejši Oltarni Zakrament in smo pri Jezusu. Prosili naj bi Svetega Duha, da nam podari duha pobožnosti, da se naučimo, kako častiti Božji Zakrament, in spoštljivo premišljujemo, kaj je pravo meso in prava jed, kaj prava kri in prava pijača. Jezus je rekel: » ... Pridite k meni in jaz vas bom vodil k svojemu tabernaklju, kjer dan in noč čakam na vas. Vsak dan se vam dajem Vse, kar potrebujem, je ljubezen. Ljubezen in čaščenje.« (1. junija 1989)

Resnično življenje v Bogu pomeni, da molimo za edinstvo kristjanov in za skupni datum praznovanja Velike noči, ker je to velika želja našega Gospoda Jezusa Kristusa. Mi smo lahko prvi sad edinstvi, ko se skupaj zbiramo ter z enim srcem in enim glasom molimo. Jezus je rekel: »Za temelj vaše edinstvi potrebujem ponižnost, ljubezen in spreobrnjenje vaših src.«

Moto Resničnega življenja v Bogu naj bo: Zlo vračaj z ljubeznijo!

Kajti Jezus pravi, da je ljubezen korenina drevesa kreposti. Brez te korenine nima drevo nobene kreposti, ne prinaša nobenega sadu. »Gospodovo srce je ljubezen, srce Postave pa temelji na ljubezni.« Pisano je: »Ne sodite!« Jezik je največje zlo. Jezik, ki prejema sveto hostijo, je isti, ki obsoja, kritizira in žali Boga. Zato Jezus pravi: »Želim, da se postite, toda tudi s svojimi usti!« Jezus razlaga, kakšne molitve si želi Jezus je rekel: »Vse vas prosim, da se naučite pravilno moliti. Kadar molite, molite s srcem. Potrebujem molitve, ki prihajajo iz vaših src, ne pa z vaših ustnic. Ne molite hitro, zberite se, molite počasi in rite vame. Jaz sem prisoten. Dovolite, da me vaše molitve dosežejo. Naučite se nenehno moliti. S tem ne mislim, da bi morali dolge ure klečati na kolenih. Ne, ampak če se zavedate moje navzočnosti, boste v stanju nenehne molitve. Vaše misli se bodo dvigale k meni. Vse, kar potem rečete, naredite, mislite, je namenjeno meni. Potrebujem vdanost in zvestobo. Ljubite me brezmejno in hrepenite po meni. Jaz sem vaš Rešitelj in Tolažnik, pridite k meni brez oklevanja. Potolažil vas bom vse in vam dal upanje. Zato ne krajšajte svojih molitev in žrtev, temveč jih vztrajno pomnožite.« (16. decembra 1988)

O polaganju rok Papež Janez Pavel II. piše v svoji knjigi Dar in skrivnost, da je »polaganje rok«, kakor so ga prakticirali že v prvi Cerkvi, še naprej pristno znamenje apostolskega poslanstva Cerkve. Polaganje rok, kakor beremo o Timoteju, Pavlovem učencu, je bilo znamenje, da je prejel Svetega Duha. Sv. oče razlaga, da se je obred polaganja rok opravil med molitvijo, meditacijo in gorečo prošnjo k Bogu za darove Svetega Duha. S tem se je potrdila njegova pristnost. Ti darovi so: dar modrosti, umnosti, sveta, moči, vednosti, pobožnosti in strahu božjega. Navaja sv. Tomaža Akvinskega, ki je pisal, da postane človeški duh po darovih Svetega Duha sprejemljiv za Božjo Luč, za svetlobo pravega spoznanja in za spodbude ljubezni. V Apostolskih delih ([8.14-17](#)) se srečamo s tem dogodkom: »Ko so apostoli v Jeruzalemu slišali, da je Samarija sprejela Božjo besedo, so poslali k njim Petra in Janeza. Ta dva sta šla in zanje molila, da bi prejeli Svetega Duha; zakaj na nobenega izmed njih ni bil še prišel, le krščeni so bili v imenu Gospoda Jezusa Kristusa. Tedaj sta nanje polagala roke in prejeli so Svetega Duha.«

V tej knjigi ob 50. letnici svojega duhovništva namreč opisuje svojo poklicanost. (op. prof. dr. A. Štrukelj)

Povabilo Boga Očeta

»Jaz sem Bog, poln sočutja, in moje srce se lahko gane. Pridite in se naučite: zjutraj sej svoja semena ljubezni, opoldne sej svoja semena miru, zvečer sej svoja semena sprave. Potem pojdi in zberi svoj pridelek in ga ponudi meni, svojemu nebeškemu Očetu. In jaz vam bom rekel: »V svoji velikodušnosti, otrok moj, si zaslužil svojo nagrado v nebesih.«

Od zgoraj vas vse pozivam: »Pridite! Pridite in sklenite mir z menoj, svojim Bogom, in imeli boste moj blagoslov. Vrnite se k meni in živeli boste večno.« (18. junija 1994)